

A composite image where the lower half of a woman's face is overlaid on a black and white photograph of a mountain range. The woman's eyes are closed, and her expression is serene. The mountain peaks are rugged and partially covered in snow. The overall tone is artistic and contemplative.

SUZANNE REDFEARNOVÁ

V OKAMIHU

JEDEN OKAMIH POZNAČIL JEDENÁŠŤ ŽIVOTOV.
A PRAVDU VIDÍ LEN ONA...

TATRAN

V OKAMIHU

SUZANNE REDFEARNOVÁ

V OKAMIHU

TATRAN

Z anglického originálu Suzanne Redfearn: IN AN INSTANT,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lake Union Publishing, Seattle 2020,
preložila Jana Balážková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5294. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhla Mgr. Art Lubica Kochanová
Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková
Jazykové redaktorky Ivana Fabryová, Adriana Oravcová
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba Leoš Dóra – KACHNA, Bratislava
Vytlačila CPI Moravia Books, s.r.o., Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 by Suzanne Redfearn
Translation © Jana Balážková 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1177-2

PREDSLOV

Pani Kaminská to vedela.

Skôr ako sa to všetko stalo.

Až do toho dňa sme si mysleli, že je bláznivá, neurotická a paranoická matka. Za chrbtom sme ju prezývali *pani dozorkyňa* a ľutovali sme Mo, že musí trpieť takú chorobne ustráchanú mamu. *Ochraňovanie* je prislabý výraz na spôsob, akým pani Kaminská strážila svoju dcéru. Narodeninové oslavy na pláži či na kúpalisku prichádzali do úvahy len v prípade, ak na nich bol plavčík, ako aj sama pani Kaminská, štyridsiatnička, ktorá ako tieň striehla na piesku alebo pri okraji bazéna a pozorne sledovala šantiace dvanásťročnú decká. Disneyland neprichádzal do úvahy. Keďže to bola drobná, tichá žienka, ledva stopäťdesiat centimetrov vysoká, s príjemným úsmevom na tvári a prehnanou slušnosťou, až sa človeku nechcelo veriť, ako neústupčivo stráži svoju Mo.

Potajomky sme uvažovali, čo strašné sa pani Kaminskej mohlo v detstve prihodiť, keď sa správa tak opatrne, ale Mo tvrdí, že nič. Jej mama vraj, skrátka, verí, že nikto neochráni vaše dieťa tak ako vy sami. Mo sa zachovala naozaj veľkoryso, je oveľa trpezlivejšia, ako by bol hocikto z nás, keby sa nám mamy starali do života rovnako ako tá jej.

V prírodovednom tábore v šiestej triede jej opatrnosť zmäkla zo žuly na oceľ: povolila len o kúštiček. Až na Mo mal ísť do tábora každý šiestak. Pani Kaminskej volala učiteľka, riaditeľka a napokon

moja mama. Tá ju presvedčila. Na výlet sa ako dozor chystal aj môj otec, ktorý mal osobitne dohliadnuť na Mo. Možno ustúpila, lebo uverila mojej mame, možno dôverovala otcovi alebo azda pochopila, že jej železné zovretie musí jedného dňa povoliť, a možno len preto, že tohoročný tábor bol pre tohoročné osnovy dôležitý. Nech už bol dôvod hocikajký, Mo sa po prvýkrát za dvanásť rokov podarilo opustiť hniezdo bez maminho dohľadu.

Odvtedy nám pani Kaminská zverovala dcéru opätovne a predchádzali tomu uistenia rodičov typu „dobre sa o ňu postaráme“, „je v dobrých rukách“, „Mo je ako naša vlastná dcéra“, či iné ledabole frázy, o ktorých dnes donekonečna uvažujem. Pýtam sa, či tieto nepremyslené kliše ovplyvnili to, čo sa stalo, alebo či neznamenali nič a udalosti by sa zbehli rovnako bez ohľadu na všetko, čo sa vopred neuvážene nasľubovalo.

Naši ma zas dávali na starosť pani Kaminskej, ale moji rodičia ju nikdy nežiadali o uistenia. Mo bola jedináčik, a preto ma rodina Kaminských brávala na dovolenky, aby som jej robila spoločnosť. Precestovali sme Afriku, Španielsko, Thajsko a Aljašku. Moji rodičia s radosťou súhlasili s každým pozvaním bez najmenšieho zaváhania či podobných uistení, že bude o mňa postarané, ako to bolo pri Mo. Možno predpokladali, že sa to automaticky opätuje. Alebo azda v hĺbke duše vedeli, že im pani Kaminská taký sľub nedá, a potom by bolo čudné pustiť ma s nimi. Povedala by som, že moji rodičia chápali strach pani Kaminskej, ktorý sa zakladal na hlboko zakorenenej sebareflexii. Vedela si predstaviť, že ak by sa prepadla zem, vybuchla sopka alebo sa potápala loď, dala by v osudnej chvíli prednosť svojmu potomkovi, a hoci sme si s Mo boli blízke ako sestry, ja som predsa len bola cudzia.

Spomínam si, ako sme od malička so sestrami a s kamarátkami prevracali oči pri zmienke o pani Kaminskej a ako sme si mysleli, že jej preskočilo.

Dnes to už o nej netvrdí nik.

Pani Kaminská to vedela. Skôr ako sa to všetko stalo. Rozmýšľam,

ako je to možné. Žeby bola proročkyňou alebo vizionárkou obdarenou nadprirodzenými predtuchami? Alebo, ako tvrdila Mo, mala len racionálny, premyslený ochranný inštinkt založený na jednoduchom chápaní toho, že nik sa o vás nepostarajú tak ako vlastná matka a že ak si človek bude musieť vybrať, jej dcéra bude u cudzích až na druhom mieste?

Dnes rozmýšľam takto. Keď je po všetkom.

1

Este slovo o ružových alebo zlatých stuzkach a prisamvacku ma porazi!
JE MI TO FUK! Vezmite sa tajne. Nech to uz máme z krku. UMRIEM TU!!!

Odpoveď od Mo prišla okamžite: Takze sa bavis?

Trhanie zuba by bolelo menej. Toto mučenie znášam už päť mesiacov. Od oznámenia sestriných zásnub sa do nemoty, ba priam ad nauseam, rozpitváva itinerár jej svadby, a to jej veľký deň príde až o tri mesiace. *Ad nauseam*. Do nevoľnosti. Skvelé latinské slovo, ktoré sa dostatočne často nepoužíva (alebo sú to dve slová?), ale v tejto chvíli sa perfektne hodí, lebo tento výjazd je viac, ako znesie môj žalúdok.

Je nádherné piatkové popoludnie s blankytne modrou oblohou, deň ako stvorený na pláž, skimboarding a surfovanie, alebo čas strávený s kamarátmi. Namiesto toho sedím na podlahe svadobného salónu, chrbtom opretá o stenu, len aby mohla sestra predvádzať svoje šaty mame, mojej tete a mne, neochotnej hlavnej družičke. Moja druhá sestra, Chloe, chýba. Týždeň po zásnubách utrúsila poznámku o tom, že manželstvo je zastaraný patriarchálny konštrukt utláčajúci ženy, čo ju stálo okamžitú výpoveď z celého družičkovského procesu a mňa povýšenie na jej miesto.

Ktovie, kde teraz je. Najskôr niekde s Vanceom, pery na perách alebo ruka v ruke, prechádzajú sa po meste a užívajú si krásny deň. Takmer zavrčím od závisti a po prvý raz mi príde na um, či ten komentár nevy pustila náročky. Chloe má na to talent. Vie, ako si veci zariadiť, a osemmesačná spolupráca s mamou je rozhodne niečo, čo by si s veľkým odhodlaním rada zariadila inak.

Moja sestra si to vymyslela geniálne. Vyhla sa tejto úlohe bez toho, aby ju sama odmietla, pričom úspešne presunula povinnosti Aubreinej pravej ruky na mňa. Predstavujem si, ako sa Chloe nad svojim plánom uškriňa, lebo vie, ako podobné záležitosti nenávidím. Dobre vie, ako osem mesiacov rozhovorov o svadbe s chápaným výrazom na tvári dá zabrať môjmu zvyčajne pozitívnemu rozpoloženiu človeka, ktorý chodí dobrovoľne na nákup, až keď mu už úplne dôjde bielizeň.

„Čo povieš, Finn?“ ozve sa Aubrey a prinúti ma zdvihnúť zrak od telefónu, na ktorom práve beží prezentácia najvtipnejších zvieracích mémov. Obrazovka ukazuje mačku so vztýčenou labkou sediacu na chrchte huskyho s textom *Chyť tú myš!*

Zažmurkám a namiesto toho, aby som sa uškrnula, mi v hrdle narastie nečakaná hrča. Napriek odporu k všetkému čipkovanému, svadobnému a dievčenskému sa mi v hrudi otvára studňa veľmi dievčenských emócií. Aubrey dva týždne neprestajne rozprávala o tom, aké sú jej šaty dokonalé. Zväčša som ju ignorovala, lebo to bolo samé satén sem, hodváb tam, niečo o perličkovej výšivke, stužkách a výstrihu lemovanom kamienkami. A teraz predou mnou stojí, alebo skôr sa nado mnou týči na vysokých podpätkoch, z jej neskutocne úzkeho pásu padajú prúdy saténu jemného ako vodná hladina. Z niečoho, čo asi bude ten lemovaný výstrih, sa ťahajú pramienky jemných perličiek, Aubrey vyzerá ako princezná z rozprávky, najkrajšia v celom šírom svete, a ja som zarazená jej krásou a možno aj trošičku žiarlim.

Za Aubrey zopína ruky mama, ktorú okolo pliec objíma teta. Opierajú sa jedna o druhú a obdivujú sestru. Podobné blondavé hlavy s melírom sa im takmer dotýkajú.

„Pekné,“ pochválím šaty, akoby o nič nešlo, a pozriem opäť na mobil. Čierny pes sa zarazí pri pohľade na kvapkajúci žltý nanuk pred ním: *zamrznutý mozog*. Usmejem sa a ďalej posúvam obrázky, kým sa mama a teta Karen nadchýnajú šatami a krúžia z každej strany okolo Aubrey, ktorá sa točí dokola.

Teta Karen podíde ku mne. „Odfoť ju,“ zapiští. „Obe, spolu s Finn.“ Zaúpiem nad tým, ako budem vystavená na facebooku tety Karen s nejakým trápnyim komentárom ako *Nádherná budúca nevesta a budúca nevesta na úteku, Aubrey a Finn Millerové*.

„Nie,“ zachráni ma mama. „Nie pred veľkým dňom. Fotiť nevestu v šatách pred svadbou prináša nešťastie.“

Vydýchnem si a posuniem sa kúsok ďalej od Aubrey, akoby ju mohla poškrvniť už len moja prítomnosť. Usmeje sa na mňa, zašepká *ďakujem* a vráti sa k tým dvom kvočkám, ktoré sa preniesli cez obdiv a začínajú premýšľať o úpravách.

Cítim na lícach teplo a z celej sily sa snažím, aby som sa nečervenala. Aubrey mi už poďakovala biliónkrát, aj keď naozaj o nič nešlo. Môj rozhovor s jej budúcou svokrou trval menej ako päť minút, pričom pani Kinsellová vôbec neprotestovala.

Ani by mi nenapadlo zavolať jej, keby Aubrey toľko nenariekala. Povedala by som, že na šatách pani Kinsellovej nebolo nič zlé a že by bolo celkom cool, keby bola Aubrey štvrtou generáciou, čo si ich oblečie. Klasické línie, vintage lemovanie, viktoriánsky čipkovaný výstrih a saténové gombíky na chrbte. Aubrey takmer plakala, keď to všetko vymenovala, a keďže v ostatných družičkovských povinnostiach za nič nestojím, napadlo mi, že aspoň tu pomôžem. Mo tvrdí, že mám zázračný talent na rovinu vravieť veci tak, aby sa nikto neurazil. Podľa mňa však skôr ostatní všetko príliš komplikujú. Ak veci nazvete pravým menom, nie je na tom nič zlé ani dobré. Po tom, ako sa pani Kinsellová preniesla cez počítačové prekvapenie, sa s tým zmierila. Dokonca sa mi priznala, že aj ona si na svoju svadbu túžila kúpiť nové šaty.

Musela zavolať Aubrey hneď, ako sme dohovorili, lebo o polhodi-

nu nato mi telefonovala Aubrey a donekonečna mi ďakovala. Teraz, o päť mesiacov neskôr, stojí tu, s úsmevom sa krúti a obdivuje a ja som veľmi rada, že som sa vtedy rozhodla zodvihnúť telefón.

Teta Karen stojaca predou mnou si nadvihne bujné dččkové poprsie, aby ukázala, že by to chcelo väčší výstrih, na čo mama pokrúti hlavou a Aubrey pritaká s komentárom, že Ben by súhlasil, a v tom momente ich odotím. Tiché kliknutie telefónu zanikne v ich hlasnom smiechu.

Zapozerám sa, ako sa na malej obrazovke všetky tri smejú. Tváre plné nadšenia, odraz šiat v zrkadle, Aubrey vysmiata od ucha k uchu a mama s tetou Karen žiariace vedľa nej. Pošlem fotku Mo s textom „Vyzerá skvele!“ a kopou srdiečok a smajlíkov.

Na obrazovke sa zjaví odpoveď od Mo. Priznaj sa, ze si skryta romanticka. Ozaj, pre ktoreho si sa rozhodla?

Naprázdo prehltne a zízam na otázku, zrejme dúfajúc, že ma zo žiarivých pixelov osvieti a dostanem buď odpoveď, alebo rozum, ktorý mi chýbal, keď som sa Mo zdôverila s tým, že chcem na ples pozvať Charlieho McCoya. Je to dámska volenka a pred rokom som naň išla s partiou dievčat, ktoré boli buď príliš hanblivé, príliš namyslené, alebo príliš škaredé na to, aby pozvali chlapca. K šatám sme si obuli conversy, na parkete sme to roztočili bláznivými, neslýchanými kreáciami, napchávali sme sa pri čokoládovom bufete a zabávali sa na dievčatách, ktoré balansovali na bolestivých podpätkoch, hanblivo sa usmievali na svojich partnerov a túžobne hľadeli na zakázané kalórie vystavené ako mučidlá.

Bola som si istá, že si to tento rok zopakujem, ale to bolo ešte predtým, ako sa objavil Charlie. Akoby som ho privolala mihnutím čarovného prútika. *Milý bože, pošli mi, prosím ťa, vysokého, úžasného, trochu pojašeného chlapca, ktorý hrá futbal a má zelené oči.* Abrakadabra a v prvý školský deň som na prvej hodine uvidela Charlieho.

„Finn, vráť sa na zem.“ Aubrey po mne hodí bundu a ja si uvedomím, že sa prezliekla a vychádzame z kabínky.

Nasledujem ju do obchodu. Mama s tetou Karen sa zastavili pri

pokladni, aby sa dohodli s majiteľkou obchodu, a ja s Aubrey pokračujeme von. Aubrey okamžite vyberie telefón a volá Benovi. Nadšene sa chichoce, šteboce o šatách a o tom, čo by si mala obliecť na stretnutie s jeho rodičmi. Tento víkend letí s Benom do Ohia, kde majú tráviť čas s budúcimi svokrovcami.

Povie: „Lúbim ťa,“ a zloží telefón.

Pestované prsty si priblíži k ústam a začne si obhrýzať kožu okolo nechtov.

„Si okej?“ pýtam sa.

„Nervózna.“

Odtiahnem jej ruku od úst, skôr než sa dohryzie do krvi. „Jasné, budú ťa nenávidieť. Si totálne neznesiteľná.“ Prevrátim očami, zatiaľ čo ona pokrčí nosom.

„Aspoň máme s Benom dobrú výhovorku a nemusíme sa zúčastniť na tatkovom experimente zameranom na zblíženie rodiny.“

„Chceš povedať, že vás hrozne mrzí, že nezažijete tri dni v odľahlej chate v horách bez televízie, rádia a internetu len s príjemnou spoločnosťou našej rodiny?“

„Nechce sa mi veriť, že si naozaj myslíš, že je to dobrý nápad.“

„Poznáš otca, je optimista.“

„Blúzni. Toto nič nevyrieši.“

Keď pokrčím plecami a odvrátim zrak, chcem veriť, že sa mýli, hoci si myslím, že má asi pravdu. Napätie u nás doma by sa už dalo krájať. Rodičia sa neustále hádajú, problémy s bratom Ozom narastajú, Chloe máva časté záchvaty rebélie, očividne namierené na nazúčenie mamy, a aj ja som všeličo pokašľala, preto po tieto dni trávim u Mo viac času ako doma. Už len päť minút spolu je ako dráždiť aktívnu sopku, čo nevyhnutne vedie k nejakému výbuchu, a tri spoločné dni budú ako provokovať rovno Veľzuv.

„Aspoň že tam bude Mo,“ povie Aubrey. Sestra miluje Mo skoro tak ako ja.

„A Natalie,“ dodám.

„Čože?“ zaúpia súcitne Aubrey.

Mama na otcov šibnutý nápad zareagovala pasívno-agresívne: pozvala na výlet aj tetu Karen, uja Boba a ich protivnú dcéru Natalie, čo znamená, že ju s Mo budeme musieť zahrnúť do všetkých našich aktivít.

„A Chloe berie Vancea,“ spomeniem čerešničku na torte tohto pochabého projektu. Chloe sa pridala jedine preto, že Vance zbožňuje snoubordovanie a je na mizine. Ubytovanie, jedlo a zaplatené lístky na vlek predstavovali príliš lákavú ponuku, aby ju odmietol, hoci to znamenalo vydržať celý víkend s našou rodinou. Nič na svete okrem lásky k Vanceovi by neprinútilo Chloe stráviť s mamou čo i len minútu, nieto ešte tri dni. Lásky, ktorú my ostatní nezdieľame. Ten chlapec je prvotriedny darmožráč s dávkou namyslenosti, lebo hviezdi na tenisovom kurte a verí, že to dotiahne na profesionála.

„Fíha, tuším to bude divoké,“ skonštatuje Aubrey a jej víkend so svokrovcami znie z minúty na minútu lákavejšie.

Teta Karen s mamou vyjdú z obchodu a mama cvaknutím odomkne svoj nový mercedes, biele SUV, ktoré si pred mesiacom dopriala na narodeniny.

„Nech šoféruje Finn,“ nadhodí nevinne teta Karen, hoci na jej poznámke nie je nevinné vôbec nič. Otec nazýva tetu Karen zabrádkou. Veľmi rada podpichuje ako malý nezbedný škriatok plný diabolských úmyslov. Je s ňou vďaka tomu kopa zábavy, až na momenty, keď je tá zábava namierená na vás. Zodvihne natenko vytrhané obočie: „Finn, máš predsa vodičský preukaz, nie?“

Vidím, ako mama strýpne, ako sa každej bunke jej tela protiví, že by mal jej nádherné nové auto šoférovať niekto iný.

„Rada by som sa dožila svojej svadby,“ podotkne Aubrey.

„Finn to isto odšoféruje skvele,“ odvetí teta Karen a vytrhne mame z ruky kľúč.

„Možno nabudúce,“ povie mama a pýta si kľúč naspäť.

„Nezmysel,“ odvrkne Karen, odtiahne ho ďalej od mamy a vedie ma k autu. „Čo môžeš urobiť dnes, neodkladaj na zajtra,“ sprisahanecky na mňa žmurkne a usmeje sa.

Za normálnych okolností by som si to užívala, lebo neexistuje nič slastnejšie než sledovať, ako mama trpne. Takisto som nesmierne hrdá na svoju odvahu a atletické zručnosti, takže predstava, že sadnem za volant a prefičím ulicami ako pretekárka Danica Patricková, pričom na smrť vylakám mamu s Aubrey a nadchnem tetu Karen, je to pravé orechové.

Kiežby v tom len nebol malinký háčik.

„Nasadaj,“ otvorí mi teta Karen predné dvere.

Preglgnem. Mój inštruktor autoškoly, plešatý pán s hrozne páchnucim dychom a nervami z ocele, nazval moju poruchu „pedálovou dyslexiou“. Ako dosť vážnym problémom sa totiž javí, že si mýlim plynový pedál s brzdou. Hoci to znie jednoducho, stále sa to neviem naučiť.

„Takéto veľké auto som ešte nešoférovala,“ začnem, „možno by bolo lepšie, keby...“

Teta Karen mi skočí do reči. „Hlúposť. Dáš to ľavou zadnou. Mercedesy jazdia samy. Len do toho,“ zaškerí sa na mňa ako Mačka Šklábka, jednoznačne odhodlaná zabaviť sa.

Aubrey už nastúpila dozadu a mama sa zapína na sedadle pre spolujazdca. Mama o mojej poruche netuší. Keď sa rodičia spýtali, ako ide autoškola, dostali zo mňa len vyhýbavé „fajn“.

„Pamätám si, keď si začínala jazdiť ty,“ otočí sa mama na Aubrey. „Bola si také ustráchané vtáčatko. Trvalo týždne, kým si sa odhodlala ísť do inej štvrte.“

„To sa volá opatrnosť,“ vyplazí na ňu Aubrey jazyk. „Čo nie je na zahodenie. Stále mám čistý register, ani jednu nehodu alebo pokutu. Čo sa nedá povedať o tebe.“

Mama je všeobecne známa pokutami za prekročenie rýchlosti. Každý rok dostane aspoň dve, nepočítajúc tie, z ktorých sa vyhovori.

„Chloe to išlo, samozrejme, fantasticky,“ pokračuje mama. „Ako by jazdila celý život. Po jednej hodine by prešla na druhý koniec Štátov.“

Súťaživosť mám v kostiach, a tak tým brnkne na správnu strunu.

Keď máte dve staršie sestry, ktoré už všetko zakúsili pred vami, máte pocit, že musíte byť lepšia ako ony.

Porziem sa dolu na pedále na podlahe. Pravý je úzky a podlhovastý, ľavý široký a naležato. *Pravý – plyn. Ľavý – brzda.* Žiadna operácia mozgu. Jeden znamená pohnúť sa. Druhý zastaviť. Hocikto to zvládne. Veď len uznajte, polovica mojich spolužiakov má vodičské preukazy, a pritom sú takmer všetci idioti.

„Finn?“ nakloní hlavu teta Karen, ktorú zarazila moja zdržanlivosť.

Keď sa usmejem a nasadnem do auta, potešená teta Karen zatlieska a zavrie za mnou dvere.

„Vzadu máš kopy miesta,“ pripomenie mi, a tak posuniem sedadlo nazad, aby som mala miesto na svoje dlhé nohy.

Hrám sa so zrkadlami a s volantom, nastavujem a prestavujem ich do dokonalosti, pričom sa mi myseľ krúti na plné obrátky. *Pravý – plyn. Ľavý – brzda. Pravý – ideš. Ľavý – stojíš. No tak, hlavu hore. Dáš to. Pravý. Ľavý. Ideš. Stojíš.*

„Ešte je tu očividne možnosť, že umriem na starobu,“ provokuje Aubrey.

Zaškľabím sa ponad rameno a otočím sa naspäť. Opatrne položím nohu na brzdu, stlačím zapaľovanie a motor sa preberie k životu. Ešte raz skontrolujem v spätnom zrkadle, či naozaj za nami nič nejde, a aby som si bola stopercentne istá, poobzerám sa na všetky strany.

„Žartuješ?“ ozve sa Aubrey. „Odlietam skoro ráno, myslíš, že to stihnem?“

Mama sa zasmaje.

„Ide ti to dobre, Finn,“ podporí ma teta Karen a v hlase jej začujem štipku viny.

Akokoľvek rada teta Karen podpichuje, je dobráčka, taká, ktorá sa nadchýna bábätkami a stará sa o vtáčatka vypadnuté z hniezda. Nikdy by toto nenavrhla, keby vedela, že ma to príliš vystresuje.

Dám spiatočku a začnem váhavo cúvať von z parkovacieho miesta.

„Výborne,“ podporí ma teta Karen.

„A tak Millerovci a teta Karen vyrazili z parkoviska,“ komentuje Aubrey.

Mama sa opäť zachichoce.

Vyjdem na hlavnú cestu a smerujeme domov. Jedna ulica, druhá, nikto ani nemukne a ja si uvedomujem, že hoci sa snažím pôsobiť sebavedome, všetky cítia môj stres.

Na obzore sa objaví prvý semafor s červeným svetlom. Silno sa sústredím – *lavý pedál, lavý pedál, lavý pedál* – a presuniem nohu z plynu na brzdu.

Plynule zastavíme a ja vydýchnem nosom a podvedome si tľapkám po chrbte.

Svetlo sa zmení na zelené, ja presuniem nohu z brzdy na plyn a pokračujeme.

Po pár ďalších uliciach a dvoch bezproblémových zastaveniach povolím zovretie volantu a uvoľním sa. Ide mi to. Musím sa len sústrediť. Najskôr si to predstavím a potom to spravím, presne ako pri športe.

Ostatní sa uvoľnia tiež. Aubrey sa natiahne dopredu a zapne rádio, a mama sa na sedadle otočí, aby okomentovala nejaký zabudnutý detail, ktorý musí pripomenúť kvetinárke.

A vtedy to príde. Rozpráva práve niečo o ľaliách a o tom, že nemajú peľ, keď auto za nami zatrubí. Prekvapivý hluk ma nastraší a vyšle signál do nohy, ktorá sa vďaka nemu posunie na stranu a dupne na brzdu tak silno, že mama sa musí chytiť palubnej dosky.

Otočí ku mne hlavu a mne horia líca. Netrúfam si pozrieť sa na ňu, ale z mojej írskej pehovej tváre sálajú výčitky a je mi jasné, že ona to vie. Pokiaľ ide o moju mamu, jedna vec je istá: vždy o všetkom vie.

Aubrey a teta Karen si nič nevšímajú. Trúbiaci šofér za nami nás obehne, Aubrey mu ukáže stredný prst a teta Karen zamrmle: „Somár. Niektorí ľudia sa hrozne ponáhľajú. Ide ti to dobre, Finn. Skutočne dobre.“

Keď sa pohneme, trasie sa mi celé telo, s laserovou presnosťou sa sústredím na to, aby som nás dostala domov bez nehody a ujmy. Oči